

Phần 12

Chương 34

Ngay lúc Tư Đồ từ nhà tắm đi ra, đồng hồ cũng điểm mười hai giờ, mà bây giờ thì cuộc sống về đêm ở thành phố mới bắt đầu, phảng phất một chút phong cách trong quán rượu nhỏ ở Nam Mĩ thời xưa, có thể uống cạn rượu trong ly bất cứ khi nào. Lúc này cô nghe điện thoại, hình như người nghe có giọng nói ở Nam Mĩ, cô tưởng tượng ra một người có dáng người đầy đặn, là một nữ ca sĩ xinh đẹp, nhưng lúc này bài hát không do cô trình diễn.

Mà góc khuất nhất trên bàn dài trong quán, Mạc Nhất Minh cùng Thịnh Gia Ngôn cũng đã uống đến gục rồi

Không sai, Nhậm tiêu thụ to gan lớn mật cuối cùng vẫn lựa chọn mở máy.

Hơn nữa là ngay trước mặt Thời Chung.

Chẳng qua là lúc đó nét mặt Thời Chung lạnh đến không thể lạnh được nữa, cuối cùng Tư Đồ không có dũng khí gọi cho Thịnh Gia Ngôn, mà là do dự mấy lần, sau mới gọi điện thoại cho Mạc Nhất Minh.

Mà người nghe điện thoại cũng không phải Mạc Nhất Minh, là người bán rượu, nói hai người đàn ông này đã uống say, người bán rượu đang lo không biết tìm ai để dọn dẹp cục diện rối rắm này.

Lúc Tư Đồ cúp điện thoại, không nói gì nhưng nhìn nhìn Thời Chung, mặc dù không nói tiếng nào, thế nhưng ánh mắt rõ ràng đang nói: em phải đi đón anh ta...

Về mặt Thời Chung cứng đờ nhìn cô hồi lâu, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu: “Đi thông thả, không tiễn.”

Nhưng cô nhìn về phía hắn, lúc hắn nói câu “Đi thông thả, không tiễn” ? Rõ ràng là đang cảnh cáo cô: em dám đi ra ngoài một bước, chúng ta liền chia tay...

Giống như trước đây, Thịnh Gia Ngôn vượt qua Đại Tây Dương xa xôi để đến thăm Tư Đồ, làm Vũ Tình tức giận thiếu chút nữa hai người họ phải chia tay, ai cũng hi vọng nữa kia đối xử thật tốt với mình, mình là duy nhất với đối phương, nếu như không yêu 100%, như vậy tình nguyện một chút cũng không muốn.

Nhưng Tư Đồ cho tới bây giờ cũng không phải là người dứt khoát giống như Vũ Tình, từ điểm này, cô và Thịnh Gia Ngôn lại giống như đồng loại, dễ dàng do dự, lặp lại, mềm lòng đối với người khác mềm lòng, hơn đối cũng mềm lòng với chính mình.

Tựa như hiện tại, Tư Đồ mình cũng không phân biệt rõ, mình đối với Thời Chung là áy náy, đến cùng tình cảm dành Thời Chung rốt cuộc có phải là yêu

hay không? Mình đối với Thịnh Gia Ngôn thì như thế nào, có phải là còn lưu luyến quá khứ hay không?

Tư Đồ không phải người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, những vấn đề này cô nghĩ không ra, nên liền lựa chọn bỏ quên bọn họ. Cho nên nửa giờ sau cô theo bản năng bỏ quên ánh mắt cùng lời nói ngầm ẩn ý của Thời Chung, bỏ qua tất cả cô sửa sang lại mình, nhắm mắt đi; cho nên vào giờ phút này, cô đã thu hồi tất cả những suy nghĩ rối loạn trong đầu, trực tiếp đi đến chỗ Thịnh Gia Ngôn và Mạc Nhất Minh.

Đợi Tư Đồ đến gần, mới phát hiện mặc dù Mạc Nhất Minh nằm ở đó, lại nói mới dài dòng trách móc người nào đấy, cô thử vỗ vỗ mặt của Mạc Nhất Minh, Mạc Nhất Minh từ từ tỉnh lại nhìn cô một cái, rốt cuộc nhận rõ Tư Đồ, Mạc Nhất Minh đánh nấc rượu, mặt nổi giận: “Tại sao là cô?”

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, người bán rượu đang sau quầy bar, bất mãn kêu la: “Ai! Không phải đã nói cho anh biết rồi sao? Nói là tôi uống say rồi, giúp bọn tôi liên lạc với người tên là ‘ Dao Dao ’, nhưng anh... anh lại gọi cho gốc cây vạn tuế này làm gì!”

Tư Đồ một chường liền đem mặt của Mạc Nhất Minh quay trở về trên mặt bàn: “Tôn Dao ở nước ngoài quay quảng cáo, anh đừng mong có thể gọi được cho cô ấy. Coi như anh gọi được cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ không tới đón anh.”

Thật ra thì “Đối với người lòng dạ ác độc, đối với mình lòng dạ ác độc hơn “ trên điểm này, Tư Đồ bội phục Vũ Tình, bội phục Tôn Dao hơn. Tôn Dao cự tuyệt người, cho tới bây giờ đều không lưu lại một chút đường sống, không có nửa điểm mập mờ, Tôn Dao liền như chém đinh chặt sắt nói với Mạc Nhất Minh: “Tôi không thể nào thích hay quan tâm anh được, anh nên chết tâm đi. Theo đuổi cô gái nào không phải đuổi theo? Anh theo đuổi một người khác nữa là được rồi...”

Thật đúng là “Đối với người tàn nhẫn, mới là đối với mình từ bi nhất”, cho nên Tôn Dao sẽ không cho Mạc Nhất Minh bất cứ hy vọng nào, Tư Đồ không chỉ mới nghĩ qua một lần, nếu như năm đó Thịnh Gia Ngôn cũng cự tuyệt thẳng thừng giống như Tôn Dao vậy, không lưu lại một chút đường sống nào cho cô, có thể cô cũng đã sớm chết tâm rồi, cũng sẽ không có nhiều trần trọc ngăn trở mình...

Có thể nói, cuối cùng thì đây cũng chỉ là những giả thiết của Tư Đồ mà thôi, Thịnh Gia Ngôn là một người rất dễ mềm lòng, sao có thể thẳng thắn cự tuyệt, không cho cô đường sống chứ?

Hôm nay, Tư Đồ đối với lời nói của Mạc Nhất Minh cũng thấy rất rõ ràng, điên rồi, Mạc Nhất Minh nghe xong, cười ngây ngô, ngay sau đó nằm ở đó nhưng không lên tiếng nữa, Tư Đồ hoàn toàn có lý do tin tưởng, chờ hôm sau Mạc Nhất Minh tỉnh rượu, hẳn sẽ ngóc đầu trở lại, không có một chút cảm giác bị thất bại nào, vẫn xuất hiện trong danh sách người theo đuổi Tôn Dao. Mạc

Nhất Minh biết Tôn Dao những năm gần đây đều như vậy, Tư Đồ bất đắc dĩ nhất, cũng bội phục anh ở điểm này

Tư Đồ biết đây là vị “Tiểu Cường đánh hoài không chết”, nên cũng không quản hấn khí gió gì nữa, ngược lại Thịnh Gia Ngôn bên cạnh say bí tỉ người có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng thật làm người ta lo lắng.

Tư Đồ thử dò xét, tính võ võ vai Thịnh Gia Ngôn, Thịnh Gia Ngôn không chút nào phản ứng, chỉ là quả đấm càng nắm chặt hơn.

Phục vụ ở một bên thấy Tư Đồ không biết phải như thế nào đứng bất động ở nơi đó, liền tiến lên hỏi thăm có cần giúp một tay hay không.

Tư Đồ rút cuộc tìm được cứu tinh, vội vàng nói: “Xe tôi đang đỗ bên ngoài, có thể giúp tôi đem bọn họ diu đến trên xe được không?”

Phục vụ gật đầu đồng ý, đảo mắt liền đem Mạc Nhất Minh đỡ dậy, nâng đi, thuận tiện chào hỏi một người phục vụ khác, nhờ tới nâng Thịnh Gia Ngôn ra xe.

Nhưng người phục vụ kia so với Tư Đồ còn gầy yếu hơn, muốn diu Thịnh Gia Ngôn, nhưng không thành công, ngược lại thiếu chút nữa khiến Thịnh Gia Ngôn ngã xuống bàn, Tư Đồ hoảng hốt, không nhìn được gọi một tiếng: “Thịnh Gia Ngôn!”

Cũng không biết là ngã, hay là loáng thoáng nghe được tiếng Tư Đồ gọi, lông mi Thịnh Gia Ngôn run lên, rốt cuộc chậm rãi tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt ra, dần dần tập trung, Thịnh Gia Ngôn thấy rõ tròng mắt tràn đầy lo lắng của Tư Đồ, lại hoảng hốt cho là mình đang nằm mơ...

Chậm rãi mở mắt ra, dần dần tập trung, Thịnh Gia Ngôn thấy rõ tròng mắt tràn đầy lo lắng của Tư Đồ, lại hoảng hốt cho là mình đang nằm mơ...

Cái mộng này đối với Thịnh Gia Ngôn mà nói cũng không xa lạ, có lẽ nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, đây căn bản không thể xưng là mộng, bởi vì tất cả những chuyện này đều xác xác thật thật tồn tại trong trí nhớ của anh: đêm mưa, rượu cồn, tích tụ khó khăn, suy tởm mất lý trí...

Khi đó anh đem Tư Đồ nhận lầm thành Vũ Tình, cho đến đột nhiên tỉnh táo, lại ngưng...

Năm đó chia tay với Vũ Tình cũng có nhiều đau khổ, hôm nay Thịnh Gia Ngôn đã không thể hồi tưởng lại nổi rồi. Khi đó đau lòng muốn chết, là bởi vì rất tin, tin rằng cả đời mình chỉ yêu một người như thế, bây giờ nhớ lại, thay vì nói là không bỏ được cô gái kia, không bằng nói là không bỏ được cái chân tâm mình đã bỏ ra.

Trước đây không lâu, anh tận mắt chứng kiến Vũ Tình gã cho người khác, sâu trong đáy lòng chỉ hơi nhói đau một chút, dường như cũng đã quên được rồi.

Thời gian là thuốc chữa vết thương tốt nhất, đem tất cả những gì giữa anh cùng Vũ Tình tẩy sạch như trang giấy trắng; thời gian cũng là thuốc làm tê dại hay nhất, làm anh hoàn toàn không chú ý tới, khi anh cho là mình còn đang trong một đoạn tình cảm chân thành nhớ mãi không quên, thì tim của anh đã sớm thay đổi rồi.

Nếu như không phải là như vậy, hôm nay anh, tại sao lại đem một phụ nữ không biết từ đâu xuất hiện nhận làm thành Tư Đồ?

Nếu như không phải là như vậy, giọng nói đang nghe kia có chút mập mờ, trong nháy mắt, anh rõ ràng đã không khống chế được, bóp nát ly rượu trong tay, vẫn còn muốn giả bộ bình tĩnh nói: “Tôi đừng phải đồng nghiệp của cô, anh ta để tôi nói mấy câu với cô. Tôi cũng không biết anh ta đang làm gì.”

Nếu như không phải là như vậy, tại sao trong lòng bàn tay anh truyền tới đau nhứt, máu chảy ra, đau không phải là lòng bàn tay nắm thành quyền, mà là tâm?

Thịnh Gia Ngôn tự giễu cười cười.

Tư Đồ thấy Thịnh Gia Ngôn đã say mèm nhìn mình, đột nhiên nhếch môi cười, không khỏi sùng sờ, lúc này một phục vụ mạnh khỏe hơn đi tới chỗ Tư Đồ nói: “Để tôi đỡ anh ta đi!”

“Vây làm phiền anh...” Tư Đồ cảm kích nói xong, nói xong lui qua bên cạnh một chút, đi tới vị trí trước mặt của Thịnh Gia Ngôn, để phục vụ dễ dàng dìu Thịnh Gia Ngôn.

Cũng đang lúc này, cổ tay Tư Đồ bị người khác bắt được.

“Chớ đi...” Thịnh Gia Ngôn vững vàng cầm lấy tay cô, trong giọng nói lộ ra yếu ớt đem Tư Đồ giữ lại bên cạnh.

Đừng rời khỏi tôi...

Tư Đồ cũng không biết mình đến tột cùng cứng người trong bao lâu, cho đến khi Thịnh Gia Ngôn bóp chặt cổ tay cô, chỗ bị nắm kia gàn như đã bị Thịnh Gia Ngôn bóp đến nát đi, lúc này Tư Đồ mới chột phục hồi lại tinh thần.

Ngước mắt nhìn. Gương mặt Thời Chung âm trầm đứng ở bên cạnh bàn.

Tư Đồ kinh ngạc há miệng, lại không kịp lên tiếng, Thời Chung cũng nhìn cô một cái, gương mặt đen lại cảm tức nhìn Thịnh Gia Ngôn, trong giọng nói mang theo mấy phần cắn răng nghiêng lợi: “Chỉ biết tên tiểu tử này không có ý tốt.”

Tiếng nói vừa dứt, Thời Chung liền một tay kéo Thịnh Gia Ngôn, không khách khí dìu Thịnh Gia Ngôn đi ra ngoài.

Tư Đồ bị bỏ quên lúc này mới phản ứng được, vội vàng đuổi theo.

Thời Chung đem Thịnh Gia Ngôn ném vào sau xe mình.

Nếu như có thể, hẳn càng vui hơn khi đem Thịnh Gia Ngôn ném vào cốp sau.

Thịnh Gia Ngôn cảm thấy khó chịu nhăn mày lại, tay trái vốn nắm chặt thành quyền, lặng lẽ nắm lại chặt hơn. Thời Chung nghiêng mắt nhìn, không khỏi khẽ chau mày.

Anh thấy hình như bàn tay trái của quý say này đang chảy máu.

Nhưng hẳn sẽ để ý cái này? Tự nhiên sẽ không. ánh mắt Thời Chung rất nhanh chuyển qua tay phải của quý say này. Chính là chỗ tay này, uống say còn biết nắm tay phụ nữ của người khác không thả, quả thật không phải hạng tầm thường...

Thời Chung nhất thời cảm thấy có chút may mắn khi nghe được người phụ nữ này nói chuyện điện thoại cùng người phục vụ, nếu không thì...

Tư Đồ lúc này mới đuổi theo kịp Thời Chung, liền vội vàng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Không biết là cố ý, hay là thật sự không nghe rõ cô đang hỏi cái gì, Thời Chung lại hỏi một đấng, trả lời một nẻo, mở cửa xuống xe, gạt đầu một cái, đỡ Mạc Nhất Minh đang nôn ọe: “Em hãy tiễn đồng nghiệp của em về nha, anh đưa người tình trong mộng của em về nhà.”

Tư Đồ theo bản năng muốn bật thốt lên bác bỏ lời nói “Người tình trong mộng” của anh, có thể tưởng tượng được, nhưng chỉ ngậm miệng, chỉ nắm cánh tay Thời Chung không thả. bộ dáng củ anh vẫn ác độc như cũ, cô nào dám để cho anh đưa Thịnh Gia Ngôn về nhà?

Thời Chung chỉ nhìn cô một cái liền đem lời trong lòng của cô học ra ngoài: “Chẳng lẽ em còn sợ anh ném anh ta xuống biển làm mồi cho cá ăn sao?”

... Được rồi, Thời Chung thừa nhận quả thật hẳn có nghĩ như vậy.

Chương 35

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng chỉ có thể tro mắt nhìn Thời Chung lái xe rời đi, đến tận lúc hai bóng đèn ở đuôi xe biến mất phía xa xa, Nhậm Tư Đồ mới mặc cho số phận đi tới cạnh Mạc Nhất Minh, giúp anh ngồi vào trong xe của mình.

Kỳ thật trong lòng Nhậm Tư Đồ rất hiểu, đôi lại là người đàn ông khác, khi thấy bạn gái mình vội vàng đi chăm sóc kẻ khác như vậy phỏng chừng đã sớm tức giận đến bỏ mặc tất cả rồi, Thời Chung cũng tức giận nhưng sau đó vẫn đến giúp đỡ. tuy là cực không tình nguyện. Nhậm Tư Đồ lái xe, đáy lòng chậm rãi nổi lên một thanh âm: Có lẽ trong cuộc đời của Thời Chung, cô thực sự rất quan trọng.

Nhưng tại sao Thời Chung lại mắt mù đi coi trọng cô vậy? Nhậm Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại rồi lại bật cười. Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn nụ cười của mình trên kính chiếu hậu, ngay cả cô cũng không biết nụ cười của mình có chút có lỗi, có chút khó hiểu, lại có chút vui sướng, nói chung là đủ cả, cũng không trách Mạc Nhất Minh ngồi ở ghế lái phụ vừa nhin một trận nôn khan xốc mi mắt lên nhìn cô cười lại khó hiểu.

Tình trạng của Thời Chung bên kia lại không được hài hoà như bên Nhậm Tư Đồ và Mạc Nhất Minh.

Tuy rằng Thịnh Gia Ngôn đã uống say, không rên một tiếng nằm ở chỗ ngồi phía sau, nhưng Thời Chung lại cảm thấy ngay cả tiếng hô hấp của tên họ Thịnh này cũng quấy rầy đến anh, chỉ cảm thấy bức bối; vì đã cai thuốc từ rất lâu nên anh không thể tìm được điều thuốc nào trên xe, điều đó càng khiến anh cảm thấy bức bối hơn.

Thế cho nên Thời Chung không hề phát hiện đèn tín hiệu màu xanh ở ngã tư đường phía trước, chờ Thời Chung phục hồi tinh thần lại thì đèn tín hiệu đã chuyển sang màu vàng, Thời Chung bất ngờ phanh xe lại, chợt nghe một tiếng “bịch” từ sau truyền tới, thì ra là theo quán tính, hơn nửa cơ thể Trịnh Gia Ngôn đã rơi xuống dưới ghế.

Mắt thấy Thịnh Gia Ngôn sắp tỉnh lại, cau mày, cố sức khởi động hai tay, dường như muốn quay trở lại trên chỗ ngồi, Thời Chung chớp đúng thời cơ, giẫm mạnh chân ga, ngay sau đó lại phanh gấp xe lại, lập tức, một tiếng “bịch” lớn hơn truyền đến từ sau ghế.

Thịnh Gia Ngôn không chỉ không thể trở lại chỗ ngồi, ngược lại cả cái ốt lập tức đụng phải chiếc ghế phía trước, chỉ nghe Thịnh Gia Ngôn nhin đau rên lên một tiếng, Thời Chung cả đêm không lộ ra nụ cười cuối cùng cũng nhếch khóe miệng.

A... Đại thù đã báo.

Thịnh Gia Ngôn mơ hồ cảm giác được mình bị người ta đưa xuống xe, sau đó đi chỗ nào là dừng chỗ đó, khi xuống xe thì đỉnh đầu đập vào khung cửa xe; khi qua bậc tam cấp thì gióng chân đập vào bậc thang; trên đường đi vào thang máy thì đụng phải cây cột ở đại sảnh, đụng phải mấy đồ vật còn chưa kịp thu dọn, đụng phải chậu hoa còn treo mấy chữ “HAPPY NEW YEAR”, sau đó cái trán lại đập vào cánh cửa thang máy lạnh như băng; sau khi vào thang máy còn tòi tẹt hơn, tuy tiện bị ném vào góc thang máy, từ vách thang máy trượt xuống, đặt mông ngồi dưới đất.

Rốt cuộc là ai mà thô lỗ vậy? Chỉ tiếc là Thịnh Gia Ngôn vốn say không nhẹ, nay lại bị đụng đến đầu vầng mắt hoa, ngay cả sức để trợn mắt cũng không có, cuối cùng bị người ta thô lỗ vút lên giường.

Nằm ở trên giường nhưng một chút cũng không thoải mái, caravat và áo somi vẫn còn rất chỉnh tề sít lấy cổ họng khiến hô hấp có chút khó khăn, Thịnh Gia Ngôn theo bản năng đưa tay nới lỏng caravat, muốn cởi bỏ áo sơ mi nhưng bởi vì đầu ngón tay vô lực, như thế nào cũng không làm được.

Thời Chung mặt không chút thay đổi đứng một bên nhìn. Không hiểu sao trong đầu lại hiện lên một tin tức xã hội đã xem từ rất lâu, không may bị ói mà chết...

Nhưng giây tiếp theo, tin tức xã hội nặng nề liền biến thành cảnh Nhậm Tư Đồ lôi kéo anh, vẻ mặt khẩn trương sợ anh quăng tên họ Thịnh này xuống biển nuôi cá. Nghĩ vậy, Thời Chung liền nhịn không được hung hăng cau mày, bước lên ba bước, túm lấy áo của Thịnh Gia Ngôn, giúp anh ta cởi hai chiếc cúc áo.

Nhưng không ngờ tên họ Thịnh này lại được đằng chân lân đằng đầu, mắt cũng không mở, há miệng nói: “Nước...”

Thời Chung do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ra ngoài rót nước cho cái tên họ Thịnh này, còn chưa đi được hai bước đã nghe anh ta lảm bảm nói: “Tu Đồ...”

Có lẽ mỗi lần tên họ Thịnh này uống rượu say đều là Nhậm Tư Đồ chăm sóc cho anh ta, vì thế khi khó chịu, khát nước đều theo phản xạ gọi tên cô?

Hai tiếng “Tu Đồ” này được kêu lên phảng phất như có tình cảm, nhưng đối với người đứng xem đã vốn giận dữ mà nói, chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, chỉ có điều Thời Chung cũng không vội dập tắt lửa giận hay lòng đố kỵ của bản thân, anh đưa Thịnh Gia Ngôn vào phòng tắm, ép anh ta vào bồn tắm.

Không phải anh ta muốn nước ư? Mở vòi hoa sen ra, để anh ta uống đủ.

Cuối cùng Thịnh Gia Ngôn bị làn nước lạnh thấu xương làm cho tỉnh lại, anh ta đưa tay chặn cái vòi hoa sen kia nhưng vẫn là phí công giấy dựa. Thời Chung gắt gao túm gáy anh ta, đến tận khi Thịnh Gia Ngôn toàn thân ướt đẫm, Thời Chung mới buông anh ta ra.

Thịnh Gia Ngôn lau nước trên mặt rồi quay người ngồi trên mặt đất, đưa mắt lên liền đối diện với hai tròng mắt từ trên cao nhìn xuống của Thời Chung.

“Tại sao lại là anh?” Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn hơi lạnh nhạt.

Thời Chung không trả lời, Thịnh Gia Ngôn cũng không chờ đợi đáp án của anh, thẳng lưng tựa vào bồn tắm lớn bên cạnh, gập hai đầu gối lại, hai tay day day huyệt Thái Dương.

Một đêm này đối với Thịnh Nha Ngôn mà nói thật sự là quá mức hỗn loạn, đáy lòng anh ta cũng có chút mong chờ, nhưng sau khi mở mắt ra thấy người ở

cạnh mình không phải là Nhậm Tư Đồ mà là Thời Chung thì chút mong chờ ấy hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Thời Chung giựt khăn tắm xuống, tùy tiện ném cho Thịnh Gia Ngôn, giọng nói ra lệnh vẫn thường nói với thư ký Tôn: “Tinh táo lại rồi đứng lên cho tôi. Cô ấy nhất định sẽ lo lắng cho anh mà chạy tới, là đàn ông thì đừng để cô ấy nhìn thấy bộ dạng uất ức đó của anh.”

Về điểm này Thịnh Gia Ngôn rất khâm phục Thời Chung. mặc dù rất giận dữ, hận không thể bóp chết anh ta ngay lập tức, nhưng vẫn có thể bày ra tư thế cao ngạo như vậy.

Mà mình. Thịnh Gia Ngôn cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi ướt đẫm trên người. bộ dạng thật nhếch nhác, đúng thật là không bằng anh em.

Thấy tên họ Thịnh biết điều cầm lấy khăn tắm bắt đầu lau tóc, Thời Chung không nói một tiếng quay đầu ra khỏi phòng tắm. Anh đi đến ghé sofa đối diện cửa ra vào, ngồi xuống xem đồng hồ, nếu cô gái kia một giờ nữa mới xuất hiện, hoặc là sẽ không xuất hiện, anh sẽ bỏ qua chuyện cũ, cũng quên luôn chuyện đêm nay bị phá.

Nhưng anh vừa ngồi xuống được năm phút thì đã có người mở cửa vào. không phải gõ cửa, không phải ấn chuông mà là dùng chìa khóa mở cửa, hừng hực chạy vào.

Cô lo lắng như vậy sao? Trong thời gian ngắn như vậy mà đã chạy tới rồi?

Thời Chung giận quá hóa cười. Vì vậy, anh cười rất nhạt, rất nhạt, không nói lời nào. Nhậm Tư Đồ chạy vào cửa thấy hương mặt anh như vậy, bước chân không khỏi chậm lại.

Nhậm Tư Đồ có chút giấu đầu hờ đuôi nói: “Nhà của Mạc Nhất Minh cách đây rất gần, cho nên em mới...”

Ánh mắt của Thời Chung thần nhiên đảo qua mặt cô, rất nhanh chuyển xuống chùm chìa khóa trên tay cô. Nếu anh nhớ không lầm, lần trước khi Thẩm Thâm theo Trần Di cầm chìa khóa nhà anh trực tiếp mở cửa đi vào, cô liền tức giận một hồi, như vậy bây giờ...

Nhậm Tư Đồ theo ánh mắt của anh cũng nhìn về phía chùm chìa khóa mình đang cầm, lúc này mới ý thức được vì sao sắc mặt của anh lại đột nhiên đen đi mấy phần như vậy.

Nhậm Tư Đồ đang không biết phải làm sao, cũng không biết nên nói gì thì chợt có tiếng bước chân chậm chạp đi từ phòng tắm về phía họ, phá tan áp lực trong phòng khách, Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn qua, Thịnh Gia Ngôn đã đổi quần áo mới, hình như đã tắm qua, tóc vẫn còn ẩm ướt, cái trán hình như là đung phất chỗ nào đó, thoáng sưng lên một chút.

Nhưng nhìn toàn thể, Thịnh Gia Ngôn không đáng lo ngại. Nhậm Tư Đồ vừa chuẩn bị tức giận, giây tiếp theo đã nhịn cơn tức lại.

Cô càng ngày càng sợ anh, phải chăng cũng đồng nghĩa với việc càng ngày càng để ý đến anh?

Nhịn không được liếc nhìn ánh mắt của Thời Chung, quả nhiên, trong mắt anh ẩn chứa một chút xem thường, giống như là đang nói với Nhậm Tư Đồ rằng: anh ta bình yên vô sự, em yên tâm chứ?

Mà ánh mắt của Nhậm Tư Đồ và Thời Chung mới đối diện nhau được một giây thì Thời Chung chợt đứng lên, anh lập tức đi về phía Nhậm Tư Đồ, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Thịnh Gia Ngôn ở bên cạnh: “Anh coi như em vội vã chạy tới đây như vậy là để đón anh”

Nói xong liền bắt lấy bả vai của Nhậm Tư Đồ, mang cô ra khỏi cửa.

Nhậm Tư Đồ nhắm mắt đi theo hai bước, nhưng trong nháy mắt, hai chân cô bỗng ngừng lại.

Cô nhìn theo từng giọt nước nhỏ xuống từ trên tóc Thịnh Gia Ngôn, dừng lại ở vũng nước trên sàn nhà, thấy trong đó có vài tia máu, nhìn kỹ lại, những tia máu này đúng là chảy ra từ trong tay Thịnh Gia Ngôn.

Cảm nhận được cơ thể cô cứng ngắc trong nháy mắt, Thời Chung im lặng cười, không muốn nhưng vẫn quay đầu nhìn lại xem chuyện gì đã xảy ra khiến cô gái này tâm tư dao động, không muốn đi cùng anh nữa.

“Tại sao tay của anh lại chảy máu?” Thời Chung nghe ra cô đang rất lo lắng.

“Việc nhỏ thôi, em đi với anh ta đi.”

Thịnh Gia Ngôn đã “săn sóc” để cô đi cùng anh như vậy rồi, cô lại vẫn không động bước chân, ngược lại còn quay đầu đặc biệt xin lỗi Thời Chung: “Băng gạc và miếng cầm máu ở nhà anh ấy đã dùng hết rồi, giờ em đi mua cho anh ấy.”

Băng gạc và miếng cầm máu đã dùng hết rồi... “Ngay cả cái này mà em cũng biết ư?” Giọng nói của Thời Chung lúc này không có lấy nửa điểm châm chọc, mà là thật sự khâm phục cô.

Thời Chung lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Đôi nam nữ trước mặt anh đã sớm xâm nhập vào cuộc sống lẫn nhau, mà anh, tựa như một người ngoài âm mưu muốn tách họ ra, cuối cùng mới phát hiện tất cả đều là bản thân không biết tự lượng sức mình.

Thời Chung từ từ buông tay.

Cảm nhận được lực đạo mạnh mẽ trên vai trong nháy mắt rút khỏi, Nhậm Tư Đồ thoáng ngẩn ra, nâng mắt nhìn gương mặt lạnh lùng đến dị thường.

Thời Chung cũng không hề nhìn cô mà lập tức rời đi, một chữ cũng không nói. Ngược lại khi Nhậm Tư Đồ hậu tri hậu giác¹ quay đầu nhìn cánh cửa mở rộng, thì đã không còn bóng dáng của Thời Chung. Nhậm Tư Đồ có thể cảm giác được trái tim mình đang dần rối loạn...

...

Lúc này, anh không chờ cô ở dưới lâu nữa.

Thời điểm Nhậm Tư Đồ đi làm có chút đàn độn.

Tâm trạng của cô đang cực kỳ sa sút, tựa như cái gì cũng muốn chống đối với cô, muốn uống café nâng cao tinh thần thì phát hiện hộp café đặt ở phòng trà đã sớm uống hết; tiếp đó khi muốn pha viên nén sủi để uống, mở ngăn kéo ra mới nhớ lần trước Mạc Nhất Minh cảm mạo đã uống hết viên nén sủi của cô rồi.

Gọi cho Thời Chung, anh không nghe cũng không chuyển tới chỗ thư ký Tôn, chỉ có những âm thanh chờ kéo dài.

Thậm chí ngay cả việc khám bệnh cũng không thuận lợi, cô muốn bệnh nhân tắt máy thì bệnh nhân đó hết lần này tới lần khác cắt ngang lời của cô, cứ nghe điện, không coi ai ra gì.

Chờ đến khi bệnh nhân phối hợp tắt máy, yên lặng nghe cô nói chuyện, thì lại có tài vị khách không mời mà đến lập tức xông vào văn phòng cô.

“Xin lỗi, vị tiên sinh này, bác sĩ Nhậm đang có bệnh nhân, anh không thể...”

Thanh âm của y tá dừng lại khi đối phương đẩy cửa bước vào.

Nhậm Tư Đồ không khỏi nhăn mày lại, nghi ngờ nhìn về phía mấy vị khách không mời xa lạ ngoài cửa.

Y tá cho cô một ánh mắt bất đắc dĩ, vừa chuẩn bị mở miệng mời những người này ra ngoài thì một vị tiên sinh mặc tây trang đi giày da đứng đầu lập tức tiến về phía Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ cảnh giác đứng lên.

Đối phương đưa danh thiếp của anh ta cho cô: “Xin chào, tôi là luật sư đại diện của Từ Kính tiên sinh...”

Nhậm Tư Đồ mày nhăn càng lúc càng sâu, cô cứng ngắc nhìn danh thiếp, không đưa tay nhận lấy, đối phương cũng không lãng phí thời gian với cô, trực tiếp đặt danh thiếp lên bàn: “Lần này chúng tôi đến là chịu sự ủy thác của Từ tiên sinh, muốn cùng cô nói chuyện về quyền giám hộ Nhậm Yên Tâm.”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ phải dùng tới 90% sức lực mới ngăn chặn được sự khủng hoảng trong lòng, giọng điệu còn lạnh nhạt hơn ánh mắt: “Xin lỗi, bây giờ là

thời gian làm việc của tôi, bất kể anh có chuyện gì, đều mời anh ra ngoài, rẽ trái, tới chỗ y tá hẹn trước.”

Đối phương vẫn bất động.

Mà Nhậm Tư Đồ dùng toàn bộ 10% sức lực còn lại để cầm lấy điện thoại trên bàn, cố gắng không để đầu ngón tay của mình run rẩy. May mắn là khi người ngoài nhìn vào, là thấy cô ấn số không chút do dự, lại có vẻ vô cùng bình tĩnh: “Là phòng bảo vệ phải không ạ? Có người gây rối ở phòng khám của tôi, vui lòng cho vài bảo vệ lên mời bọn họ đi giùm.”

Rốt cục tên luật sư vênh váo cũng bị bảo vệ mời đi, trước khi đi vẫn không quên đe dọa một câu: “Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.”

Nhậm Tư Đồ không trả lời, chỉ bày ra bộ dạng lạnh nhạt để đuổi khách.

Chỉ là bóng dáng những người này vừa biến mất ngoài cửa, hai chân cô liền mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế, bệnh nhân của cô trái lại xem rất hăng hái, nhóm luật sư nhóm vừa đi, cửa văn phòng vừa đóng lại liền liên tục hỏi Nhậm Tư Đồ: “Tù Kính ư? Có phải là người tiếng tăm lừng lẫy của tù gia không? Hay là chỉ cùng tên thôi vậy?”

Nhậm Tư Đồ căn bản là không nghe bệnh nhân nói gì, trong đầu thanh âm sớ hãi càng ngày càng tăng, vì vậy cô không thể không tự hỏi: tại sao chuyện này lại đột nhiên phát triển thành như vậy?

Sau khi bệnh nhân rời khỏi, Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi cho Tôn Dao, nhưng Tôn Dao lại tắt máy, gọi cho trợ lý cũng không được, Tôn Dao đang nước ngoài, bị lệch giờ, bên đó hẳn vẫn là đêm khuya, Tôn Dao ngủ say sưa, nào có biết trong nước đang nghiêng trời lệch đất.

Nhậm Tư Đồ rời khỏi phòng khám, suy nghĩ rất hỗn loạn. Chờ cô thanh tỉnh lại mới phát hiện mình quên xuống gara ngầm lấy xe mà đi thẳng thang máy xuống tầng một, đứng ở đại sảnh, trước mặt là từng dòng xe cộ.

Cho dù cô có xuống gara ngầm lấy xe thì bây giờ có thể đi đâu? Lúc này vẫn còn cách thời gian tan học của Tầm Tầm rất sớm, Nhậm Tư Đồ lấy danh thiếp của luật sư từ trong áo khoác ra, đầu ngón tay bị đường viền sắc bén của danh thiếp đâm phải, đầu óc và ánh mắt dần dần trống rỗng.

Mãi đến khi “BÍP.” một tiếng còi ô tô không xa truyền đến.

Nhậm Tư Đồ tập trung tinh thần nhìn lại, hóa ra là xe của Thời Chung.

Hôm nay anh không mang theo lái xe mà tự mình điều khiển.

Nhưng anh lại không như thường lệ tự mình xuống mở cửa xe cho cô mà chỉ hạ kính xe xuống, lộ ra một bên mặt.

Cửa kính từ từ hạ xuống để lộ một bên mặt anh, Nhậm Tư Đồ bỗng nhiên xúc động muốn liêu lĩnh tiến lên ôm anh. Một khắc này, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng biết mình nhớ anh đến nhường nào. Nhớ, hay nói đúng hơn là... cần.

Cần anh lập tức xuống xe, nhìn cô không chớp mắt, đi về phía cô; cần anh nói với cô một câu: “Đừng hoảng hốt, em có thể xử lý tốt.”

Nhưng anh không hề xuống xe.

Nhậm Tư Đồ dừng một chút, đi qua mở cửa rồi ngồi vào trong xe, nhất thời có vô số suy nghĩ.

Anh hẳn là còn tức giận chuyện tối qua, Nhậm Tư Đồ đan mười ngón tay vào nhau: “Tối hôm qua em...”

Thời Chung ngắt lời cô: “Theo anh đến một chỗ.” Nói xong còn nở nụ cười, nhưng nụ cười rất không rõ ràng.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước cửa một trung tâm thương mại tràn ngập những quảng cáo chói mắt. Tuy rằng chưa tới chạng vạng, nhưng bầu trời cũng đã u ám.

Nhậm Tư Đồ lần đầu tiên mở miệng kể từ khi lên xe: “Tới chỗ này làm gì?”

“Chọn nhẫn.”

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, cách đó không xa có thể thấy được một cửa hàng đá quý mới tinh ở sát mặt đường, đó là một thương hiệu nhẫn cưới đặc biệt mới nổi trên thế giới, khi mua phải lấy chứng minh thư đăng ký, một người cả đời cũng chỉ có thể mua một lần.

“Em hoặc là theo anh vào cửa hàng; hoặc là xuống xe rồi đi, về sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Chọn đi.”

Hai chọn một.

Đây có lẽ là kết luận mà Thời Chung đưa ra sau một ngày một đêm suy nghĩ, mà ánh mắt của Thời Chung lúc này như nói rằng, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Trong xe không có một tiếng động, anh cũng không hé răng, không đã khuấy rầy, không đấu tranh, không tranh luận nữa, chỉ lặng lẽ chấp nhận sự lựa chọn của cô.

Chuông điện thoại chết tiệt của Nhậm Tư Đồ lại vang lên đúng vào lúc này.

Ánh mắt của anh và ý thức của cô đều nói với cô rằng, đây không phải là thời điểm phân tâm đi nghe điện thoại, nhưng phản ứng thứ hai của cô rất nhanh chiến được ưu thế. đây có lẽ là điện thoại của Tôn Dao, vô cùng quan trọng.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong túi xách ra ngay trước mặt anh.

Trên điện thoại hiển thị không phải Tôn Dao. mà là Thịnh Gia Ngôn.

Động tác của Nhậm Tư Đồ như ngừng lại ở thời khắc này, cô liếc nhìn Thời Chung một cái nhưng nhìn không ra tâm tình của anh, khi cô chuẩn bị thả di động vào lại túi xách thì Thời Chung bỗng nhiên nắm lấy tay cô.

Thậm chí còn thay cô nhân nút nghe, mở loa lớn.

Nhậm Tư Đồ ngoài im lặng cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ. bắt luận là với Thời Chung, hay là với Thịnh Gia Ngôn.

Đầu bên kia Thịnh Gia Ngôn đợi rất lâu, không thấy cô hé răng, lúc này mới cười nhỏ một tiếng, lập tức nói: “Anh cũng không biết mở miệng thế nào.”

“...”

“Tóm lại, đều tại anh luôn hậu tri hậu giác, vốn những lời này anh đã sớm muốn nói với em, nhưng anh lại cảm thấy không đúng thời cơ cho lắm, ngẫm lại vẫn là quên đi, tính sau này sẽ nói cho em biết. Nhưng suy nghĩ về em cả một ngày, anh sợ bây giờ mà không nói, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.”

“...”

“Tư Đồ, ở lại bên anh.”

“...”

Nhậm Tư Đồ im lặng rất lâu, không khác gì tra tấn cả ba người.

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng tìm về tiếng nói của mình: “Em xin lỗi, em...” Cô nói vào điện thoại.

Kỳ thật trong khoảng thời gian im lặng này, Nhậm Tư Đồ đã cố gắng nhớ lại rất nhiều chuyện, cùng Thịnh Gia Ngôn, cùng Thời Chung... Cuối cùng trong đầu dừng lại hình ảnh chỉ ở chốc lát trước, khi cô nhìn thấy cửa kính xe từ từ hạ xuống lộ ra một bên mặt của Thời Chung, đáy lòng cô có chút xúc động muốn liềm lĩnh tiến lên ôm anh.

Nhậm Tư Đồ vẫn luôn cho rằng lòng mình vĩnh viễn sẽ không thay đổi mà hướng về phía Thịnh Gia Ngôn, thực ra, tất cả đều đã yên lặng thay đổi. cô không khỏi nghiêng đầu nhìn Thời Chung ở bên cạnh.

Đúng lúc này Thời Chung cũng quay lại nhìn cô. Mắt đối mắt, Thời Chung bật cười.

Nhưng Nhậm Tư Đồ chưa từng gặp qua vẻ mặt này của anh, cười tuyệt vọng.

“Anh nên sớm đoán được...” Thời Chung nhìn cô, cười nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có người nói, hôm nay là lễ tình nhân, có người nói, hôm nay là tết Nguyên tiêu, có người nói, hôm nay là tiết “Duyên tiêu”... Bất kể là tiết gì, Sắc mỡ đều dâng 5000 (chữ), cùng với hồng bao cuối cùng của năm nay (như các quy tắc thanh toán ban đầu), chúc chị em có một kỳ nghỉ vui vẻ

Khác: Chương này nói cho chúng ta biết: đừng làm tổn thương trái tim clock (đồng hồ = Thời Chung) của tôi, thiên đạo hảo luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn, xem ông trời sẽ bỏ qua cho ai! Quý trọng đi, dù sao khi yêu thì người đàn ông của cô cũng sẽ mệt, chị em hãy cầu nguyện cho Tai To, chúc cô ấy ở chương tình nhân sắp tới sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Sắc mỡ viết xong chương này cũng muốn ra ngoài nghỉ lễ... Cùng hội “những bạn gái độc thân” nghỉ lễ, ô ô, thật chua xót, ai tới an ủi tôi đây?

Chú thích:

1. Hậu tri hậu giác: Nghĩa là nói thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

Chương 36

“**C**ậu chia tay với Thời Chung?”.

Đây là câu nói đầu tiên của Tôn Dao với Nhậm Tư Đồ sau khi về nước.

Khi Nhậm Tư Đồ ngây ngốc đứng ở trong phòng giải khát, dựa vào bàn chờ máy café chung cất café thì Tôn Dao đột nhiên xông tới, lập tức bỏ lại một câu nói như vậy.

Một ngày rưỡi trước, cũng chính là đêm hôm trước. vài giờ sau khi Thời Chung nhét cô ở ven đường gần trung tâm thương mại, cô rốt cục cũng có thể gọi được cho Tôn Dao, sau khi Tôn Dao biết chuyện Từ Kính tìm luật sư tới phòng khám bệnh não loạn thì nói lập tức đi mua vé máy bay chạy về.

Về phần chuyện của cô và Thời Chung... Cô có nói cho Tôn Dao sao? Nhậm Tư Đồ không muốn đứng lên một chút nào, chỉ có thể xoa huyết Thái Dương đang mơ hồ đau: “Cậu về nước chạy đến chỗ mình làm gì? Không phải là nên đi tìm Từ Kính nói chuyện một chút hả?”

Trên mặt Tôn Dao thoáng qua một tia hoảng hốt nhưng rất nhanh liền biến mất, cô nàng quan sát Nhậm Tư Đồ tiều tụy từ trên xuống dưới, không nhịn được đi lên gõ vào đầu cô một cái: “Hai ngày nay có phải cậu quá ngu không? Hôm trước cậu gọi điện ình, mình lập tức đi mua vé máy bay, ngày hôm qua về nước, tối hôm qua đã phải đi tìm Từ Kính nói chuyện rồi.”

Cô đâu chỉ là quá ngu? Hôm trước, sau khi gọi điện thoại thông báo tình hình cho Tôn Dao, cô làm thế nào cũng không ngủ được, liền một mình ở nhà uống rượu.

Trong đời mình, cô chưa từng uống say mềm như thế, hôm qua nhất định là uống cả đêm, chỉ có thể đầu vầng mắt hoa nằm trên giường gọi điện nhờ Mạc Nhất Minh xin nghỉ giúp, thuận tiện đưa Tầm Tầm đi học.

Cho đến hôm nay cô vẫn chưa trở lại được cuộc sống, đầu óc vẫn choáng váng.

Đến nói chuyện cũng uể oải, cô hỏi Tôn Dao: “Ồn chứ?”

“Tạm thời là ổn.”

Cũng may lúc này café đã được, Nhậm Tư Đồ rót ỉnh một cốc, uống một hớp, cuối cùng cũng tỉnh táo, bước chân cũng không còn lảo đảo như trước nữa, cô đi tới đóng cửa phòng giải khát lại.

Mặc dù bây giờ đang là giờ ăn trưa, mọi người đều đến phòng ăn ăn cơm nhưng cô vẫn đóng cửa phòng lại để nói chuyện được thoải mái, tránh việc Mạc Nhất Minh hoặc người nào đó đột nhiên xông vào, nghe những chuyện không nên nghe.

“Hôm trước mình nhìn tư thế của mấy tên luật sư kia, đoán chừng Từ Kính đã quyết tâm cướp lại con rồi, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.” Nhậm Tư Đồ đóng cửa lại, vừa đi vừa hỏi: “Cậu nói với anh ta thế nào?”

Tôn Dao cười một cái, như khổ sở cũng như châm chọc: “Thật ra thì cũng không nói thế nào cả, mình đi tìm anh ta ngủ một giấc, sau đó nói cho anh ta biết, nếu anh ta còn muốn ngủ với mình nữa thì đừng động đến Tâm Tâm.”

Nhậm Tư Đồ thoáng sửng sốt. Là cô nghe lầm hay là đầu óc cô chưa tỉnh táo?

Tôn Dao... Và Kính? Ngủ một giấc liền... Giải quyết?

Nhậm Tư Đồ quyết định uống thêm vài hớp café để nâng cao tinh thần.

Suy nghĩ của Tôn Dao lại hết sức sáng suốt, nói với Nhậm Tư Đồ: “Nếu anh ta dám nói một đằng làm một nẻo thì ra tòa! Anh ta không sợ mình phanh phui chuyện cũ ra cho giới truyền thông, hại Từ gia bọn họ mặt mũi mất sạch thì mình còn sợ thân bại danh liệt hay sao? Huống chi, Tâm Tâm cũng không phải con anh ta, anh ta tranh cái gì?”

“...”

Tôn Dao thấy Nhậm Tư Đồ ngồi trên chiếc ghế sofa dựa sát tường của phòng giải khát liên tục uống café, khuôn mặt trang điểm cũng không giấu được quầng thâm dưới mắt liền không nhìn được đi tới: “Còn cậu...” Tôn Dao cũng ngồi lên ghế sofa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Thời Chung vậy?”

Nhậm Tư Đồ lắc đầu: “Không có gì.”

“Cậu còn dám nói không có gì?” Tôn Dao lấy điện thoại trong túi ra, mở phần tin nhắn, bên trong tất cả đều tin nhắn thoại của Nhậm Tư Đồ: “Hôm qua mình vừa xuống máy bay, còn chưa kịp đi tìm tên họ Từ kia tính sổ thì đã thấy nhiều lời nhắn của cậu như vậy rồi.”

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động của Tôn Dao, quả nhiên đều là tin nhắn thoại của cô, cô cẩn thận suy nghĩ thời gian gửi đi. tất cả đều là sau khi cô uống rượu say, khó trách bây giờ cô không có chút ấn tượng.

Thấy dáng vẻ không nhớ ra của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao thở dài, tùy tiện mở ra một lời nhắn, cả phòng giải khát chột vạng vọng những lời say rượu của Nhậm Tư Đồ.

“Làm sao bây giờ? Hình như mình đã làm loạn hết cả mọi việc lên rồi.”

Giọng nói cực kỳ bất đắc dĩ và hối tiếc.

Nhậm Tư Đồ cũng cảm thấy mình chỉ những lúc uống say không biết gì mới dám dùng loại giọng này bày tỏ...

Nhưng rất nhanh Tôn Dao liền mở ra một cái khác, trong lời nhắn này, giọng nói của Nhậm Tư Đồ vô cùng nóng nảy: “Lúc nào Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại mình có thể không chế sao? Lúc đó căn bản mình cũng không muốn nhận! Là anh ấy cứng rắn ép mình nhận! Mình cũng đã cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn trước mặt anh ấy rồi, tại sao anh ấy còn tức giận hơn? Cậu nói xem có phải anh ấy có bệnh không hả? Đúng! Mình thích anh ấy, nhưng bây giờ đã kết hôn không phải quá nhanh sao? Mình nói mình thích anh ấy, muốn qua lại thật tốt, chuyện kết hôn để sau này hãy nói, như vậy là có lỗi ư? Tại sao anh ấy lại vứt mình ở bên đường chứ?”

Sắc mặt của Nhậm Tư Đồ vốn buồn bực nặng nề nay lại càng tệ hơn, Tôn Dao bất đắc dĩ liếc nhìn cô: “Cậu thật sự không nhớ bản thân đã nói những lời này một chút nào sao?”

Nhậm Tư Đồ bây giờ chỉ có thể cảm thán may mà mình gửi tin

cho Tôn Dao chứ không phải Thời Chung, nếu không một chút mặt mũi cuối cùng cũng mất hết.

Còn một lời nhắn cuối cùng của Nhậm Tư Đồ gửi đến Tôn Dao. “Mình bắt taxi đến dưới lầu nhà anh ấy rồi, mình có nên đi lên mắng anh ấy một trận không?”

Cô bắt taxi đến căn hộ của Thời Chung? Nhậm Tư Đồ lại càng không chút ấn tượng.

Tôn Dao còn quan tâm hơn: “Vây cuối cùng cậu có tìm tới cửa mắng anh ta một trận không?”

“Không biết.” Nhậm Tư Đồ trong lòng yên lặng cầu nguyện mình không có làm cái chuyện ngu ngốc đó.

“Cậu tính sao?”

“Anh ấy đã nói chia tay, mình còn có thể thế nào?”

Một khi người đàn ông này tàn nhẫn thì cô đúng thật là trở tay không kịp, Nhậm Tư Đồ không nhìn được lấy điện thoại di động ra, hai ngày rồi nhưng

Thời Chung một cuộc gọi cũng không có, cái này có nghĩa gì, Nhậm Tư Đồ rất rõ.

Nhưng Nhậm Tư Đồ đặt tay lên ngực tự hỏi, Nhậm Tư Đồ để tay lên ngực tự hỏi, nếu thời gian quay trở lại hai ngày trước, có lẽ cô vẫn sẽ làm như vậy, kết cục hôm nay vẫn sẽ thế này.

“Em xin lỗi, em...”

Khi Nhậm Tư Đồ nói bốn chữ này với Thịnh Gia Ngôn ở đầu dây

bên kia, cô cảm nhận được một sự nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Cô dường như nghe được chấp niệm của mình với người đàn ông này dừng lại, thậm chí còn có một loại cảm giác “Từ nay về sau, hai ta không thiếu nợ nhau” nhẹ nhàng vui vẻ.

Mà Thời Chung ngồi bên cạnh cô, có lẽ chính là nguồn dưỡng khí để cô cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn.

Nhưng khi cô nhìn Thời Chung lại chỉ thấy anh bật cười: “Anh nên sớm đoán được...”

Anh thất vọng về cô thế nào? Tất cả đều in trong đáy mắt anh vào thời khắc ấy.

Bên kia ông nghe, không biết Thịnh Gia Ngôn đã trải qua cảm xúc thăng trầm gì, giọng nói thoải mái cắt ngang lời nói của cô: “Em không cần gấp gáp cho anh đáp án. Em cứ cẩn thận suy nghĩ rồi nói cho anh biết. Anh chờ em.”

Trong thanh âm rộng rãi tựa như nói với Nhậm Tư Đồ: Em chờ anh nhiều năm như vậy, bây giờ đến lượt anh chờ em thì có làm sao...

Giờ phút này, trong đầu Nhậm Tư Đồ vang vọng câu nói “Anh nên sớm đoán được” của Thời Chung, đến lúc này cô mới chợt ý

thức được Thời Chung đang hiểu lầm, có chút vội vã cúp điện thoại, nghiêng người, mặt đối mặt nhìn Thời Chung: “Lời vừa nãy

em không phải nói với anh.”

“A? Phải không?” Thời Chung hỏi ngược lại như vậy nhưng giọng

nói lại không có chút vui vẻ nào.

Không đợi Nhậm Tư Đồ nói tiếp, Thời Chung đã mở khóa bên cửa xe cô: “Vây xuống xe đi, bây giờ đi chọn nhẫn, ngày khác sẽ đi đăng ký.”

Nghe tiếng mở khóa “cùm cụp”, huyết Thái Dương của Nhậm Tư Đồ thành thịch nhảy lên, da đầu cũng mơ hồ tê dại, cô gắng sức

để giọng nói của mình bình thản một chút, khiến người tin phục một chút: “Đúng, em động tâm với anh, nhưng bây giờ kết hôn không phải quá vội vàng

ư? Dù sao chúng ta mới...” Tính toán thời gian, cô và anh chính thức qua lại vẫn chưa tới nửa năm.

“Anh không cảm thấy vội vàng...” Từ lớp mười một đến giờ còn ít ư? Vội vàng ư? Chẳng qua cô gái này chỉ đang lầy cỡ mà thôi, Thời Chung không khỏi cười lạnh.

Nhậm Tư Đồ có chút không quen anh như vậy, thì ra anh lãnh khốc với người khác nhưng lại luôn là gió xuân ấm áp với cô. Có lẽ hành động của cô đã khiến sự kiên nhẫn cuối cùng của anh mất sạch, anh mới theo bản năng dùng thủ đoạn trong kinh doanh ra đối phó với cô: không thể đồng ý thì nhất phách lưỡng tán¹, không lãng phí chút thời gian nào.

Cho tới khi Nhậm Tư Đồ nói: “Chúng ta cứ như bây giờ, tìm hiểu lẫn nhau nhiều một chút rồi hãy suy nghĩ đến hôn nhân không được sao?” Anh dường như không chút do dự đã đưa ra kết luận.

“Vậy thì không còn gì để nói nữa. Tạm biệt.”

Có lẽ trước khi anh chính mắt nhìn thấy Nhậm Tư Đồ quan tâm, chăm sóc Thịnh Gia Ngôn thế nào, anh còn có thể tin tưởng lời giải thích kia của cô, nhưng hôm nay... A.

Mặc dù Nhậm Tư Đồ cảm thấy lời giải thích của mình không chút vấn đề nhưng lại có chút sợ hãi phản ứng bây giờ của anh. Đáng vẻ anh nói câu “Tạm biệt”, rõ ràng cũng như đang nói “Cũng không gặp lại”...

Nhậm Tư Đồ theo bản năng đưa tay bắt lấy cánh tay của anh: “Anh hãy nghe em nói...”

Thời Chung đẩy tay cô ra: “Xuống xe.”

Nhậm Tư Đồ không thể mặt dạn mày dày², cô nhìn anh một lát, anh vẫn dùng hờ má lạnh lùng đối diện với cô, cô cắn răng, lập tức mở cửa xuống xe theo yêu cầu của anh.

Vừa xuống xe đóng cửa lại, Thời Chung liền khởi động xe, động cơ gầm nhẹ, không chút lưu luyến rời đi dưới cái nhìn của Nhậm Tư Đồ.

Thời Chung nhìn vào kính chiếu hậu có thể thấy hình bóng cô gái kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì biến mất nhưng anh vẫn không buông lỏng chân ga, càng đạp càng mạnh, tốc độ xe chỉ tăng chứ không giảm.

Điện thoại di động của anh rung lên, là cửa hàng trưởng của tiệm trang sức gọi tới: “Thời tiên sinh, khi nào thì ngài và vị hôn thê tới vậy? Những kiểu dáng mà ngài muốn trụ sở chính của chúng tôi đều đã mang tới cho ngài. Tiệm của chúng tôi không đến một giờ nữa sẽ đóng cửa, ngài có cần tôi kéo dài thời gian kinh doanh không?”

Vị hôn thê? Bây giờ nghe thật châm chọc...

“Không cần.” Anh lạnh nhạt nhưng cửa hàng trưởng vẫn ân cần: “Được, vậy tôi sẽ để bảo vệ mang nhẫn cưới về trụ sở chính trước, chờ lần sau ngài và vị hôn thê rảnh rồi...”

“Không cần, không kết hôn nữa.”

Thời Chung nói xong, lập tức cúp điện thoại rồi ném sang bên cạnh, tiếp tục lái xe. Về mặt từ đầu đến cuối không chút biến hóa, lạnh lùng đến cực điểm.

Nhậm Tư Đồ ở bên này cũng không khá hơn.

Cô ngồi bên đường ngây ngô hồi lâu, càng nghĩ càng giận nhưng anh thật sự nhét cô ở ven đường, một mình rời khỏi?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là mình đuối lý, dù sao thì dây dưa với Thịnh Gia Ngôn quả thật khiến Thời Chung tức giận không ít, nhưng chuyện cũng đã trở thành như vậy, cô nên làm gì bây giờ?

Gọi điện cho Thời Chung nhưng điện thoại lại báo máy bận, cũng không biết là anh thực sự nói chuyện với người khác hay là không muốn nghe cô giải thích, trực tiếp tắt điện thoại của cô.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng nổi giận, bắt taxi đến trường đón Tầm Tầm tan học.

Có lẽ là bởi vì trong tiềm thức, cô cảm giác mình và Thời Chung còn có thể chuyển biến gây gỗ mà thôi, gây gỗ xong thì lại hoà hợp cho nên biểu hiện của cô rất bình thường, đến trường đón Tầm Tầm tan học, Tầm Tầm cũng không cảm thấy cô có gì khác thường.

Ngay cả giọng nói của Tôn Dao vẫn còn mang theo buồn ngủ trả lời điện thoại hỏi cô: “Tìm mình có chuyện gì mà call (gọi) liên tục vậy... Mình mới vừa tỉnh ngủ đây.” Đúng, cô cũng phải giữ bình tĩnh như thường

“Tù Kính muốn giành quyền giám hộ Tầm Tầm với chúng ta, tìm được luật sư rất giỏi, hôm nay còn chạy tới phòng khám của mình hạ chiến thư đấy.”

Nhậm Tư Đồ có thể nghe được giọng nói lạnh lẽo của Tôn Dao truyền ra từ ống nghe: “Bây giờ mình liền mua vé máy bay trở về...”

Tính tình này của Tôn Dao, quýnh lên liền làm loạn, Nhậm Tư Đồ cố gắng bày ra kế hoạch cho cô nàng, tránh để cô nàng tự loạn trận cước: “Có vẻ anh ta là tình thế bất cuộc nhưng cũng không chắc chắn, dù sao Tầm Tầm cũng liên quan rất nhiều đến nhà họ Từ, Từ gia sẽ không để yên cho chúng ta làm loạn đâu, mình ở bên này tìm luật sư tham khảo ý kiến một chút, nhưng sau khi cậu về nước vẫn nên tìm Từ Kính nói chuyện đi, không thì mình sẽ đi với cậu, tạm thời đừng điều động luật sư, để xem có chuyển biến gì không rồi tính tiếp.”

Từ Kính rất quan tâm Tôn Dao, Nhậm Tư Đồ tính toán, chỉ cần vẫn còn quan tâm thì sẽ có chuyển biến.

Nếu như vậy, chỉ cần cô và Thời Chung còn quan tâm nhau thì cũng sẽ có chuyển biến sao?

Cho nên cả đêm Nhậm Tư Đồ đều không tự chủ được mà chờ điện thoại vang, cả chuông cửa vang, cuối cùng điện thoại của cô quả thật vang lên nhưng lại không phải của Thời Chung

Mà là luật sư bạn bè giới thiệu gọi điện tới.

Trên đường đến trường đón Tầm Tầm tan học, cô đã nhờ bạn bè giúp mình tìm luật sư, nếu chuyện này xảy ra trước đây, cô sẽ tìm Thịnh Gia Ngôn giúp một tay, nhưng hôm nay Thịnh Gia Ngôn đang có vụ kiện, cô và Thời Chung lại náo loạn vì anh, Nhậm Tư Đồ đành phải tình nguyện bỏ gần tìm xa, tìm một luật sư không quen biết cũng không dám nhờ Thịnh Gia Ngôn.

Trong điện thoại, Nhậm Tư Đồ cũng chỉ là đơn giản tham khảo ý kiến một chút, dù sao thân phận đặc thù của Tầm Tầm cô cũng không dám nói với người ngoài. Phần lớn thời gian là Nhậm Tư Đồ nghe luật sư giải thích các quy định có liên quan và một số trường hợp tương tự.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ liếc nhìn thời gian, đã mười một giờ đêm. đã bao lâu kể từ khi người đàn ông kia vút cô xuống xe, Nhậm Tư Đồ không có dũng khí đi tính toán. Bởi vì cứ thêm một giờ, cô lại càng thêm phiền não.

Nhậm Tư Đồ vốn không uống rượu, phải quá lắm mới uống một ly nhưng hôm nay lại không nhịn được phá vỡ quy định, uống hết ly này đến ly khác.

Lần trước Thời Chung mang cho cô hai chai rượu đỏ, trong nháy mắt đã bị cô uống cạn một chai, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn thời gian, vẫn chưa đến mười hai giờ đêm.

Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy mình càng uống càng tỉnh, dường như cô có thể thấy kim dây đi từng bước “tí tách” cực kỳ chậm, đi một vòng mà lâu như qua một thế kỉ, Nhậm Tư Đồ chỉ có thể cảm thán một câu thời gian khó tiêu mài, tiếp tục uống.

Rất may là trong nhà trọ ở thành phố B của cô có đầy đủ rượu, đợi đến khi Nhậm Tư Đồ không chú ý thời gian, cũng không để ý xem lúc nào chuông điện thoại và chuông cửa nhà mình kêu nữa thì cô đang ăn mừng ở trong lòng: Cuối cùng mày cũng đánh ngã Nhậm Tư Đồ ngàn chén không say rồi...

Chỉ là cô gái say khướt này lại gây khó dễ ột tài xế taxi.

Bác tài bị người bên đường cản lại, người muốn lên là một cô gái cả người toàn mùi rượu. Nữ hành khách này nói chuyện ngược lại rất rõ ràng, điếm đến rất dứt khoát, cũng hơn nửa đêm rồi, bác tài cũng ngại từ chối, chỉ có thể nhẫn nhịn chiếc xe đầy mùi rượu, nhắm mắt lái xe.

Sau đó dọc đường hần đều nghe thấy cô gái này ở phía sau ôm điện thoại tán gẫu.

“Cậu nói xem, tại sao anh ấy lại không gọi điện thoại ỉnh?”

“Anh ấy vốn dĩ không phải như thế...”

“Cậu có biết không, anh ấy trực tiếp vớt mình ở ven đường, một mình lái xe rời đi...”

“Anh ấy đang đùa mình phải không? Biết rõ mình không thể rời bỏ anh ấy, anh ấy liền hài lòng rút lui?”

Nghe nội dung cuộc trò chuyện của cũng không khó đoán là cô bị bạn trai đá, bác tài nhìn cô qua gương chiếu hậu, trong mắt có thêm mấy phần cảm thông.

Nhưng nghe tiếp, có vẻ không phải là bị bạn trai đá mà là một người đàn ông cầu hôn không được, bởi vì tự ái mà...

“Chẳng lẽ mình nói sai sao? Lúc đi học, anh ấy căn bản chẳng thèm để mắt tới mình, tại sao sau khi gặp lại liền không phải là mình thì không thể vậy? Làm sao mình biết được anh ấy đột nhiên không phải là mình thì không thể chứ, rất có thể bởi vì khi anh ấy quyết định yêu, mình lại xuất hiện đúng lúc, xung quanh anh ấy lại không tìm được ai hợp khẩu vị hơn mình, cuối cùng mới nước chảy thành sông... Nếu chỉ là bởi vì thời cơ vừa đúng, vậy anh ấy rất có thể lại gặp thời cơ, gặp được một cô gái hợp khẩu vị với hơn mình. Anh ấy yêu không mình bạch như vậy, mình dám giả sao?”

Vậy mà khi nghe tiếp, bác tài lại mơ hồ cảm thấy đây đúng là một chuyện tình tay ba...

“Lúc nào Thịnh Gia Ngôn gọi điện thoại ình mình có thể không chế sao? Lúc đó căn bản mình cũng không muốn nhận! Là anh ấy cứng rấn ép mình nhận! Mình cũng đã cự tuyệt Thịnh Gia Ngôn trước mặt anh ấy rồi, tại sao anh ấy còn tức giận hơn?”

Cậu nói xem có phải anh ấy có bệnh không hả? Đúng! Mình thích anh ấy, nhưng bây giờ đã kết hôn không phải quá nhanh sao? Mình nói mình thích anh ấy, muốn qua lại thật tốt, chuyện kết hôn để sau này hãy nói, như vậy là có lỗi ư? Tại sao anh ấy lại vớt mình ở bên đường chứ?”

Bác tài càng nghe càng hồ đồ, may mà đã đến nơi.

Nhưng khi hấn dừng xe lại thì chỗ ngồi phía sau cũng không còn tiếng vang nữa, bác tài không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ hành khách đã nhắm mắt ngủ liền không nhin được gia tăng âm lượng lặp lại một câu: “Tiểu thư, đến rồi!”

Bất kể bác tài nhắc nhở thế nào, âm lượng bao nhiêu cũng không thể kêu đối phương tỉnh lại.

Bác tài nghiêng răng nghiêng lợi mới nhin được xúc động muốn ném quỳ say này xuống xe, hấn rút điện thoại của cô ra, muốn gọi điện cho bạn bè của cô. Bất đắc dĩ điện thoại di động lại đặt khóa mật mã.

Đang lúc bác tài không biết phải làm sao thì chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Bác tài vội vàng tiếp điện.

Trong ống nghe truyền đến một giọng nam hết sức dịu dàng: “Tur Đồ...”

Bác tài không dịu dàng như vậy được, gấp đến độ hét lớn: “Cậu mau tới đây mang cô gái này đi đi! Cô ta đang ngủ ở trong xe của tôi đó!”

Hai mươi phút sau Thịnh Gia Ngôn chạy tới.

Theo khoảng cách từ nhà anh tới đây, thường ngày lái xe phải mất khoảng bốn mươi phút, hôm nay vì lo lắng, anh chỉ dùng một nửa thời gian đã chạy tới nhưng bác tài cảm giác mình như đợi cả một thế kỷ, vội vàng để Thịnh Gia Ngôn đem cô gái này ra khỏi xe.

Thịnh Gia Ngôn ôm Nhậm Tư Đồ lên xe mình rồi chạy về phía bác tài, rút một xấp tiền đưa tới.

Bác tài nhận tiền, không quên đánh giá anh chàng đẹp trai phía trước, tuy ăn mặc tùy ý nhưng mỗi chi tiết đều rất tinh tế, suy nghĩ một chút, có lẽ đây chính là một nhân vật trong chuyện tình tay ba đây.

Là người bị tổn thương hay là người đi phá rối?

Thịnh Gia Ngôn trở lại trên xe mình, nghiêng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ bên ghế phụ, anh bỏ qua ý nghĩ lập tức lái xe rời đi.

Chiếc xe lẳng lẳng đậu ở chỗ đó, còn anh thì lẳng lẳng nhìn cô.

Đã bao lâu rồi anh không an tĩnh nhìn cô cẩn thận như vậy? Thịnh Gia Ngôn không nhìn được vuốt ve gò má cô. nhìn dáng vẻ cô ngủ rất ngon, nếu như cả người không toàn mùi rượu, bóng dáng an ổn này nhất định sẽ làm hương vị cho giấc mộng ngọt ngào.

Chẳng qua...

Thịnh Gia Ngôn nghiêng đầu nhìn tòa nhà ngoài cửa sổ. Cô đến đây tìm Thời Chung sao?

Nhìn tòa nhà yên tĩnh đứng sừng sững không xa, nghe hô hấp vững vàng của cô, đáy lòng Thịnh Gia Ngôn dần dần dâng lên một thanh âm hết sức buồn bã: Thịnh Gia Ngôn, mày thật sự để mất cô ấy...

Sự buồn bã này trong nháy mắt liền bị tiếng rung lên của điện thoại cắt đứt.

Thịnh Gia Ngôn định thần lại, rất nhanh tìm được chiếc điện thoại vẫn đang rung, là điện thoại của Nhậm Tư Đồ.

Là Thời Chung gọi tới.

Thịnh Gia Ngôn nhìn tên hiển thị trên màn hình, ngược mắt nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy Nhậm Tư Đồ vì bị tiếng rung quấy rầy mà hơi nhú mày, anh liền không chút do dự nhận điện thoại.

Trong ống nghe truyền ra thanh âm của Thời Chung: “Tầm Tầm nói nó nhìn thấy em uống trộm rượu.”

Giọng nói của Thời Chung có chút căng thẳng, mỗi lời nói đều mang theo chút cảm xúc không được tự nhiên nhưng cũng lộ ra một chút dò xét.

Thịnh Gia Ngôn bật cười, người đàn ông này có phải muốn hỏi là: em uống rượu là vì anh phải không?

Thịnh Gia Ngôn ho khan một tiếng.

Một tiếng này cắt đứt hoàn toàn thanh âm của Thời Chung.

Yên tĩnh một lát, trong giọng nói của Thời Chung đã không còn một chút nhiệt độ: “Cô ấy ở cùng anh?”

Thịnh Gia Ngôn không ngờ Thời Chung lại tức giận cúp điện thoại.

Anh cầm điện thoại di động của Nhậm Tư Đồ cứng ngắc trong chốc lát, sau đó ấn mở bàn phím.

Có mật mã.

Thịnh Gia Ngôn suy nghĩ một chút rồi nhập 1217 vào.

1217 đó là ngày bọn họ nhặt được một con mèo lông vàng khá lớn ở Newyork, sau đó bọn họ lại cùng nhau nuôi dưỡng con mèo đó, gọi nó là “Mr. Handsome”, lúc nó chết cũng là lần rơi lệ cuối cùng trong cuộc đời Nhậm Tư Đồ.

Từ đó về sau, Thịnh Gia Ngôn không còn thấy cô khóc nữa.

Cho nên mới nói, kỷ niệm vẫn có tác dụng...

Thịnh Gia Ngôn thành công mở được điện thoại di động, xóa bỏ cuộc gọi vừa này.

Nhậm Tư Đồ vẫn cho rằng, chỉ cần quan tâm là sẽ có cơ hội chuyển biến.

Chẳng qua có những lúc, thực tế cuối cùng cũng sẽ đánh tan những vọng tưởng không thiết thực ấy.

Ngày thứ nhất say rượu tỉnh lại, Nhậm Tư Đồ ở nhà cả ngày nhưng không có bất kỳ một cuộc gọi nào của Thời Chung.

Ngày hôm sau cũng không có bất kỳ cuộc gọi nào...

Đến tuần thứ hai Nhậm Tư Đồ cũng không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào của Thời Chung.

Đến lúc này, Nhậm Tư Đồ mới cười khổ ý thức được: anh đúng là chia tay với cô, chia tay triệt để...

Chú thích:

1. Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.
2. Tả bộ mặt tro trên đến mức không còn biết xấu hổ là gì.